

מסורת הש"ס

(א) לעיל ח' ט' ז' (ב) כריתות
(ג) כריתות ט' ז' (ד) כריתות
(ה) ויקרא י"ג
(ו) נזקק (ז) ו' (ח) ו' (ט) ו' (י) ו'

נוסחת הריב"ן

(א) דכיון: [ב] מיריות אט
דיון: [ג] כדלמרי: [ד] שער
למא ככיו: [ה] דלית:
[ו] שמינא דו קרבן מן תנא
דמיר טהור שנטמא אין
שביעי שלו עולה לו מן המנין
אמר רב מקדש רבי היא
דלמא אין מיריות טהרה חלה
עלי עד יום שמיני שמינא
קרבנותיו נתמא וקדש טו:
[ז] דחשיב: [ח] עליו: [ט] ודמי
ליה כטומאה: [י] דלית:
כן בשמיני טו: [יא] חלה
ואתמ: [יב] לא מתוקמא כר
אלא כר: יוס: [יג] (דמשמט)
למא ככיו: [יד] כשמיני
ה"ק ואמר קר מיה"ד תמידי
ענין לשביעי טהרה יום
תגלחתו שחלה עליו מיריות:
לדלמא טומא קודש שחלה
קרבנו לחייב אותו כמי
קרבנות טומאה ורב וכו':

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעולם וכו'
והאי דקאמר ימי חלוטו
לכיל ומית פריך מתגלח:
(ב) בא"ד כשהוא מתגלח:
מנכסיו: (ג) ד"ה מיר וכו'
מיריות אט דין כר: ה"ק
ואמר מ"ה ש"מ כר
מקדמי: (ד) ד"ה אלף
שטמא שמי: (ה) ד"ה
ציוס תגלחתו וכו' ויגלה
ראשו כליל ומית את
מנחק: (ו) ד"ה עון
שנטמא וכו' טהרה כלל
וקרי ליה טומאה
אריכתא ה"ק ואמר כר
דאי חליטא וכו' ואינו חייב
וכי' אלף קרבן אחד
דאליבא דרבי כיון דנטמא
ביום שמיני וכו' נתחייב
קרבן על כל אחד כליל
וה"ל ומית דלי מנחק:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] רש"י ד"ה כגון שנטמא
וכי' וחזר ונטמא ביום ו'
דטומאה וכו' כי' עי'
א"מ: [ב] תוס' ד"ה ציוס
תגלחתו וכו' והא דתנן כי'
קמא דכריתות דף כ' כי'
כליל: ודלא מחליפין
גראשאות לעיל גאשיות
בתוס. אורח משכור:

הגהות התוספות

1. תיבת משביעי נתקח.
2. כ"ל טהרה.

דאי סלקא דעתך תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת.
והכתיב ובעם המטעה את בגדיו וגו' והוא דינא דקא מייתי ומה
נזיר בקרבן כו' היכי קאמי והא זה זה ראוין לתגלחת: לעולם אימא
לך תגלחת דטומאה וכו' כיון שהיה וטמא וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי

(א) דקא פריך ימי חלוטו שאין שערו
ראוי לתגלחת מתגלחת דמיריות קאמר
דלית מיריות בקרבן כשהוא (ב) מגלח
מעבסיו מתגלח על מיריות אבל נזיר
מלוער כשמתגלח תחילה מתגלח על
שנתפסא מלוער וכו' קמי ימי
חלוטו שאין ראוי לתגלחת טומאה
דמיר אלף לתגלחת דלענת לא כל
שכן שאין עולין מן המנין דמיריות
טהרה ולעולם אימא לך היכא דנזר
הוא צביט הקצבות טעון גילוח
דטומאה: אה שמע וי ימוס מה עליו
נפסע פתאום נטהור שנטמא כו':
נזיר בקרבן. שהיה טמא מתחילת
צמירות: אינו דין כו'. (א) מלמדתני
ולפטור את הנזיר בקרבן שאין טעון
העברת שער שמע מינה דאין טעון
גילוח (ז) שער ש"מ: אלף (ח) טמא
שנזר שביעי שלו. שטובל בו עולה לו
מן המנין דהואיל וזאנו בר קרבן
מתחיל למנות מצו ציוס: ונזיר טהור
שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן
המנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני
והמנכסיו קרבנותיו כו': דנסיח וקדש
אם ראשו. שמתחיל למנות לענין
מיריות ציוס הבאת קרבנותיו שהוא
שמיני דכתיב וציוס השמיני יציא שמי
תוריס: ציוס תגלחתו. שהוא שביעי
דכתיב וגילה (א) את ראשו ציוס
טהרה ציוס השביעי יגלחתו: והא דתנן
נזיר שנטמא כו' מאן סתא. ונסיח להו
טומאות הרבה ואפ"ה לא מייתי עליהו
אלף קרבן אחד: אמר רב חסדא ר'
יוסי צביט יהודה היא. דלמיר מיריות
טהרה משביעי הוא יום תגלחתו
חילל עילויה: ומשכחת לה. דמיהו
טומאות הרבה: כגון שנטמא. ומנה
ששה כדי להוות עליוהי בשלישי
ובשביעי (א) וחזר ונטמא ציו' ו' דטומאה
אחריתי איקרי הואיל וטבל בו ציוס
אבל בקרבן אינו חייב אלף אחד שכל
ומן שלף יתה שעה שראוי להציא
קרבן שעדיין לא הגיע ליום ח' הציא
חייב אלף קרבן אחד אבל אם נטמא

וחזר ונטמא בשביעי אינו קורא לו טומאות הרבה לפי שעדיין לא חל
עליו טהרה כלל (ו) ודמי ט' לטומאה אריכתא. דאי אליבא דרבי
לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלף קרבן אחד
דאי אמרת משכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי
זאנו חייב אלף קרבן אחד לסוף ימי טהרתו כיון דמיריות דטהרה
לא חילל עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא
ולכא זהו טומאות הרבה. ואי אמרת כגון דנטמא צבשמיני והיוין
לכו טומאות הרבה הא נמי לא מיתרסא דלא יציא אלף קרבן
אחד דאי אליבא דרבי כיון דנטמא יום שמיני שיתה שעה שראוי
להציא זה קרבן נתחייב על כל ו' אחד. הילכך לא מיתוקמא
מאלף כרבי יוסי צביט יהודה ש"מ: מאי טעמא דרבי. דלמיר
לא חילל עליה מיריות דטהרה עד יום הבאת קרבנותיו: דלמיר
קרא ופער עליו מאשר חטא על הנפש וגו'. ודמשמע אימתי וקדש
את ראשו שמתחיל למנות בו צומן שכפר עליו דהיינו ששמיני טו:

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יח.

ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. צוק ימי חלוטו דכתיב וכנס
המטעה את בגדיו וגלה את כל שערו אבל תגלחת דטהרה לית
ציה במלוער דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו מתוך טומאה
הוא מגלחה שגם צימי ספרו מטמא אדם צמגע: תגלחת טומאה
דמיריות קתני. כלומר לעולם אימא

לך תגלחת דטומאה ודקאמר דצימי
חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה לא
תגלחת דמיריות קמי נזיר בקרבן
ראוי שערו לתגלחת מחמת מיריות
וצימי חלוטו לא צעי תגלחת דטומאה
מחמת מיריות אלף מחמת צרעמו זה
אין שייך למיריות כלל הילכך לא יעלו
לו ימינו למיריות: במהור שנטמא
הכתוב מדבר. כלומר שהתחיל למנות
מיריות צהרה ואחר כך נטמא
דכתיב והימים הראשונים יפלו:
ולפטור את הנזיר בקרבן שאין טעון
העברת שיער והבאת ציפרים. והוא
הדין דממעט ליה מאסא דכתיב צהרה
עניינא והיינו דקאמר צממתי צמיר
בקרבן אינו מציא קרבן טומאה
דמעטיה קרא כדדרשין הכא:
והלא דברים ק"ו. פירוש אי לא
מעטיה קרא ומה טהור
שנטמא טעון כו' כלומר שטומאתו
הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא
מתחילתו שטמא צוממתי שזקיקתו
טומאתו לכל מ"ל וטמא ראש נזיר
מיותר דמצי למימר וכי ימות מת
נעלין: פתע פתאום וגלה ראשו:
ביום הבאת קרבנותיו. דקך כתיב
צקל ציוס השמיני יציא שמי שתי
מוריס וכו' וכפר עליו מאשר חטא על
הנפש וקדש ראשו ציוס הוא ששמיני
ציוס שמיני שהוא הבאת קרבנותיו
דמפרש לקמן בסמוך:

ביום תגלחתו. הכתוב מדבר דהיינו
בשביעי צממון מפרש
טעמא: והא דתנן. פ' קמא דכריתות
ב(קדף ט): משביעי הוא דחייא.
משביעי שמתחיל לימנות מיריות
משביעי: כולהו טומאות אריכתא הרי
ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי
יצתה שעה שראוי להביא קרבן מאי טעמא
דרבי אמר קרא ופער עליו מאשר חטא על
הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי
יהודה אם בן לימא קרא וקדש את ראשו
ביום

טהרה כזר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בשביעי דהאי
ודאי טומאה אריכתא היא דלכתי לא חל עליה מיריות טהרה ומכל
מקום פוטרי עמנו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא
יאל שעה אחת ליום שראוי הוה להציא קרבנות דהיינו ציוס שמיני:
דאי רבי. דלמיר דאינו מתחיל למנות מיריות טהרה עד יום
שמיני כולהו טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להמנות
מיריות והיו כאלו נטמא בשביעי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה
ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דיאל לשעה שראוי להציא קרבנותיו
והיו כנטמא אחר הבאת קרבנותיו דודאי לריך להציא קרבן
טומאה אחר: דבתיב מאשר חטא על הנפש. וכתיב צהרה
קרא לאלתר וקדש ראשו ציוס הוא פ' ציוס שכפר עליו דהיינו
ששמיני: אם בן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דלשמיני
דקיימין ציה איירי ציוס הוא למה לי אם אינו ענין לשמיני
תנאו לשביעי דלימור למשדי אשביעי:

עין משפט
נר מצוה

יג א מיי פ"ו מהל'
מיריות הלכה ג:
יד ב מיי שם הלכה ט:
טו ג מיי שם הלכה ז:
טז ד מיי שם הל' טו
וע"ש צ"מ:

תורה אור השלם

1. וכי ימות מת עליו
בפתע פתאום ונפשו ראשו
נזיר וגלח ראשו ביום
טהרתו ביום השביעי
במדבר ו ט
2. וקשה הבין אחד
לקשאת ואחד לעלה
וכפר עליו מאשר חטא
על הנפש וקדש את
ראשו ציוס ההוא:
במדבר ו יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. למיריות
טהרה שמה (כריתות ב.).

פ' הרא"ש

טהרה: מה טהור שנטמא
וכי' אצי"פ שחלתו היה
טהור כ"ש טמא שקבל
עליו נזי' בטומאה: ביום
הבאת קרבנותיו. דהיינו
יום ח' או מתחיל קדוש
ראשו דהיינו גידול שער
למיריות טהרה דכתיב
קדוש יהיה גדל פרע: רבי
יוסי בר' יהודה אומר ביום
תגלחתו. היינו בו ולקמן
מפרש טעמיהו: מני ר"י
בר' יהודה [היא] דאמר
נזיר טהרה מ' הוא
דחילל. הלכך קרי ביה
טומאות הרבה כי כבר
התחיל למנות נזיר' טהרה
ומי' אינו מביא אלף קרבן
א' דכיון דעדיין לא יצאת
שעה שראוי להביא בה
קרבן אבל לרבי דאמר נזי'
דטהרה לא חילל עד ח'
אם נטמא בו חדא טומאה
אריכתא היא ואם נטמא
בח' הרי יצאת שעה שראוי
להביא בה קרבן וכו'
קרבנות בעי למיחי:
(א) אימתי וקדש את ראשו
בזמן שכפר. כלומר בזמן
הכפר לכפרה אף אם לא
כפר: איכ לימא קרא וקדש
את ראשו. וזו לא וממילא
ידענא דאוכפר קאי:

(א) נראה דהי' גירסתו צממ'.